

INHOUD. D. S. C.: Rede van den heer E. H. J. Lange de Boer; Rede van den heer R. A. Jas; Bibliotheek Sociëteit Phoenix; Schaken. — STUDIE EN TECHNIEK: Centrale Comm. v. Studiebelangen; Locomotieven; Electrot. Vereeniging. — POPULAIR TECHNISCHE RUBRIEK. — SPREEKTRIBUNE: Yvonne; Eerbiedig opgedragen aan alle critici. — SPORT. — VEREENIGINGSLEVEN: Verslag der rede van den heer Fimmen; Ned. Christen Stud. Vereeniging; Verslag van de lezing van Dr. S. F. H. J. Berkelbach v. d. Sprenkel; Stud. Vereeniging voor Geestel. Wetensch. Studie; Snjeontojounskip „Frisia”. — MILITAIR NIEUWS: Vrijwillig Kaderlandstormcorps; Sluit U dan aan. — T.H.: Wijzigingen in den rooster; Uitslag examens. FAMILIEBERICHTEN.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

REDE

GEHOUDEN DOOR DEN HEER E. H. J. LANGE DE BOER, BIJ GELEGENHEID VAN ZIJN AFTREDEN ALS PRESIDENT VAN DEN SENAAT OP VRIJDAG 10 FEBRUARI 1922.

*Mijne Heeren Senatoren
te installeren en Honorair-Senatoren,
Leden van het Delftsch Studenten Corps.*

Het oogenblik is genaderd, waarop ik mijn plaats aan 't hoofd van het Corps zal inruimen voor een nieuwe kracht. Voor de laatste maal in deze functie, wil ik eenige woorden tot u richten. Zij zullen niet dienen, om u de geschiedenis van mijn afgelopen Senaatsjaar te schilderen, maar om u nog eenigen raad te geven, en mijn opvattingen betreffende de toekomst kenbaar te maken.

Er wordt zeer verschillend geoordeeld over het bestaansrecht van den groentijd in zijn tegenwoordigen vorm. Er is een partij, die hem te slap vindt, en hem in zijn ouden vorm wil terugbrengen, terwijl anderen hem geheel willen afschaffen. In de derde plaats zijn zeer velen de meening toegedaan, dat men hem of in zijn vroegeren vorm moet herstellen, of geheel moet breken met deze instelling. Deze laatsten beschouwen hem als „half-werk” en als zoodanig minder verkieslijk dan de beide uitersten.

Ik persoonlijk kan mij bij geen dezer opvattingen aansluiten. Een groentijd, zooals een vijftal jaren geleden, komt mij zeer ongewenscht voor, de ruwheden van destijds zouden zekerlijk niet passen in de huidige omstandigheden.

Aan de andere zijde lijkt mij het afschaffen ook geheel en al verkeerd, om redenen, die reeds zoo dikwijls zijn aangehaald, dat ik ze nu niet meer noemen zal.

Het is mijn overtuiging, dat wij in de laatste jaren het juiste midden gevonden hebben. Er hebben geen onaangename incidenten plaats gegrepen, en toch zijn den aankomenden de oude mores en verhoudingen genoegzaam ingeprent. En dat dit resultaat bereikt is zonder handtastelijkheden en zonder overmaat van donderjolen, kan men toch bezwaarlijk aan verslapping, of „half-werk” toeschrijven.

Immer zijn er, die a priori met een bestaanden toestand ontevreden zijn, en beweren, dat het vroeger beter was. Ook ik heb hier echter meer dan vijf jaren het corps beschouwd, en ik geef u tot raad: houdt den groentijd, zooals hij thans is; niemand zal hem stuitend kunnen noemen en toch verzekert hij ons, wat wij steeds als zijn doel beschouwden: een nieuw jaar, dat zich van den beginne af al eenigszins in het Corps heeft ingeleefd en zich aan de oude mores zal houden.

Ook blijkt alreeds, hoe veel minder scherp de verhoudingen zijn tusschen de verschillende kringen en jaren. De

laatste tijden weet men hier feest te vieren zonder anderen onnoodig lastig te vallen; de ouderen onder u zullen zich nog wel herinneren, hoezeer het tegenwoordige sociëteitsleven verschilt van dat van eenige jaren te voren, toen enkele kleine groepen dikwijls een ware terreur uitoefenden. Natuurlijk zijn er wel weer menschen, die de hedendaagsche manier van feestvieren „verslapt” noemen; maar ik raad u, die weinigen — die zich den vroegeren toestand niet goed meer herinneren — te laten praten, en u bijvoorbeeld de Eyken-huldiging eens voor den geest te roepen. Beoordeelt dan zelf of een dergelijke wijze van feestvieren niet verre verkieslijk is boven die van eenige jaren geleden.

Voorts wil ik u allen nog den raad geven, trots de tegenwoordige tijdsomstandigheden, het eigenaardig decorum, dat de Studentencorpsen kenmerkt, niet prijs te geven. Dit decorum verleent de groote aantrekkelijkheid aan de verschillende officieele feesten; waarlijk! het is geen holle klank en het onderscheidt de studenten maatschappij van de buitenwereld. Vele bejaarde menschen heb ik gesproken, die mij verzekerden, dat zij hun borst wederom voelden zwellen bij het aanschouwen van onze Corpsvlaggen en -vaandels, waaronder zij zelve zich veertig jaar geleden geschaard hadden.

Dat er bezuinigd moet worden, ben ik een van de eerste om toe te geven; maar er kan zoo geweldig veel in die richting gedaan worden zonder het decorum ook maar eenigszins te schaden.

Met trotsch heb ik den bloei van ons Corps en zijne vereenigingen gadeslagen. Laat ook uw enthousiasme voor deze laatsten niet verzwakken. Gaat voort met inter-academiale en internationale overwinningen te bevechten, successen naar buiten versterken den innerlijken samenhang.

Dat ik op de Corpsvergadering van gisteravond de nieuwe statuten mocht zien goedkeuren, heeft mij met vreugde vervuld. Zoo heeft de uitgebreide arbeid van drie Senaten, ten slotte vrucht gedragen, en met eenige voldoening kan ik nu terugzien op dit meest tijdroovendeel van mijn werkzaamheden.

Ik wil u allen nog eens van harte danken voor de samenwerking, die ik van u mocht ondervinden, en die mijn Senaatstijd tot een der schoonste tijdperken in mijn leven heeft gemaakt.

Zorgt er allen voor, dat ons Corps zijn eerste plaats in Delft, en zijn vooraanstaande positie in de Nederlandsche Studentenwereld behoudt!

Het Corps moet sterk zijn in zichzelf, en tegenover anderen!

Laat dit de woorden zijn, Leden van het Delftsch Studenten Corps, waarmede ik van u afscheid neem als President.

Mijne heeren Eereleden en Oudleden van den Senaat.

Ik gevoel mij gedrongen, vóór mijn aftreden, u mijn welgemeenden dank te betuigen voor uwe onverflauwde interesse in Corpszaken, die de taak van den Senaat zoozeer heeft verlicht. In 't bijzonder wil ik u, mijnheer Elion, danken voor uw steun in kwesties, de N.S.O. betreffende, en u, mijnheer van der Steur, die op allerlei gebied mijn raadgever bent geweest.

Ik bid u allen, tot heil van 't Corps: onthoudt uw steun ook niet aan den komenden Senaat!

Mede-Senatoren!

Gij hebt de verwachtingen, die ik van onze korte samenwerking koesterde, niet teleurgesteld. Het valt me zwaar, van u te scheiden, hoewel ik voorzie, dat we toch niet

geheel uit elkaars leven zullen verdwijnen. Een nieuwe verwachting wil ik evenwel nog uitspreken, die gij evenmin beschamen zult: Staat uw nieuwen President bij, zooals gij 't mij gedaan hebt.

Ook voor u heb ik nog een kleine raadgeving: vergeet niet, naast het vervullen van uw plicht, te genieten van den tijd, dat gij u in uw bevoorrechte positie bevindt; thans gevoel ik eerst recht, hoezeer dit tijdperk, met al zijn moeiten en inspanning, de quintessence van den studententijd is.

Mijnheer Jas!

Ongeveer drie maanden lang heb ik u van nabij als senator mogen gadeslaan. Ik weet, dat het Corpsbelang u zeer ter harte gaat; ik weet, dat gij uw idealen niet verloren hebt in den reeds langen tijd, dat gij Corpslid waart. Ik wensch u, bij uwe idealen en uw liefde voor het Corps, een vaste hand toe, waarmede gij het in goede banen leiden zult en het de plaats verzekeren moogt waarop het recht heeft.

Het zal waarschijnlijk overbodig zijn, nogmaals den nadruk er op te leggen, dat een Senator, en een President in 't bijzonder, niet volstaan kan met de officieele vertegenwoordiging, dat hij zich moet inleven in alle toestanden, en ze waar noodig verbeteren, dat hij moet meeleven met de leden.

Ik dechargeer u thans als Vice-President en mij zelf als President, en installeer u, vol vertrouwen in de toekomst, in mijne plaats.

Ik heb gezegd.

REDE

GEHOUDEN DOOR DEN HEER R. A. JAS, BIJ GELEGENHEID VAN ZIJN INSTALLATIE ALS PRESIDENT VAN HET DELFTSCH STUDENTEN-CORPS, OP VRIJDAG 10 FEBRUARI 1922.

Mijne Heeren Senatoren,

Honoraire Senatoren, Oud-Senatoren en te installereen Senatoren,

Leden van het Delftsch Studentencorps.

Het is mij een voorrecht en vreugde, in een openbare senaatsvergadering voor U allen, in woorden uiting te kunnen geven aan mijn gemeenden dank aan al diegenen, die vertrouwen in mij stelden en de candidatuur ondersteunden, zooals die door den Senaat gesteld was. In de eerste plaats tot U, mijnheer Lange de Boer, zijn deze woorden van dank gericht, aan U, die het beste over de verantwoordelijke taak, die ik heden op mij neem, kan oordeelen; een taak, door u zelf met zooveel beleid en ijver vervuld. Op enkele dagen na, een vol jaar, mijnheer Lange de Boer, heeft u al uwen tijd, en al uw krachten gewijd aan den bloei en vooruitgang van het Corps. Zij, die de gewoonte hebben eenigszins den loop der Corpszaken te volgen, weten, zij het dan ook niet volledig, hoe gecompliceerd en zwaar de taak van u is geweest. Behalve dat gij den internen corpsaangelegenheden met liefde al uwen aandacht schonk en de corpsbelangen voortreffelijk behartigde, hebt gij aan het voleinden van het plan van den Senaat Gips wel het moeilijkste en zwaarste werk gehad. Inderdaad, de vaders van het federatieplan hebben niet overzien, welk een lange reeks van problemen en moeilijkheden nog zouden moeten worden opgelost en vermeden, alvorens het einde zou zijn bereikt.

Het is als met alle plannen, of althans de meeste; het beginsel is eenvoudig, duidelijk en aantrekkelijk; maar bij het uitvoeren duiken, als van uit hinderlagen, de bezwaren en hindernissen op, en maar al te vaak dreigen zij het plan geheel ten gronde te richten.

En het federatieplan is hiervan één der duidelijkste illustraties, die men maar denken kan. Want inderdaad, het idee, van de grenzeloos verwarde en onderling verdeelde studentenwereld in Delft, te maken een geordende en een samenwerkende eenheid, kan niemand waardeloos en van geen beteekenis noemen. Telkens komt de verwarring aan het licht, zoodra er een voorstel besproken moet worden, dat zich ook uitstrekt buiten het corps en de voorbeelden ervan zijn vele. Er kan samengewerkt en overlegd worden, zoo lang er gemeenschappelijke belangen zijn, en het bestaan van deze te ontkennen zou kortzichtig zijn. Al zijn ze misschien heden niet groot, die belangen, het is mijn persoonlijke meening, en niet alleen die van mij, maar van velen, dat in de toekomst die belangen zeer groot en van ver strekkenden aard zullen worden. Ik denk hier aan de houding van de studenten in tijden, door velen voorspeld, en wier komst door anderen waarschijnlijk en door de overigen geenszins onwaarschijnlijk genoemd wordt, in tijden van staatkundige en moreele verwording en van troebelen, die misschien nog meerdere landen zullen teisteren.

En dan is de conclusie gebaseerd op deze stelling, die misschien hoogmoedig mag klinken, maar die ik niet kan ontgaan: als er één klasse van menschen is, waarvan de beweging van herstel en verbetering moet, of behoort uit te gaan, dan is het de studentenklasse. En niet alleen omdat hare leden later de belangrijke en onmisbare plaatsen in de maatschappij hebben in te nemen, en zij van daaruit aan de genezing ervan kunnen en verplicht zijn mede te werken; maar ook omdat het zeer goed mogelijk is, dat de studenten op een gegeven oogenblik direct zullen hebben partij te kiezen en in den gang van zaken hebben in te grijpen als de moraal, en het staatsgezag door anderen mocht zijn aangetast en ondermijnd.

En wie zich deze dingen voor den geest roept, zal met mij, den heer Lange de Boer danken voor het zeer zware aandeel, dat hij bij het tot stand komen der federatie heeft gehad, en wiens arbeid in de gisteren gehouden corpsvergadering met groot succes is bekroond; de moeilijkheden zijn verdwenen en de federatie bestaat.

Wij zijn van meening dat het aanzien van het corps hierdoor in belangrijke mate is gestegen, zonder, dat het daarbij iets van zijn innerlijke waarde heeft behoeven prijs te geven. Voegt hierbij alles wat mijn voorganger voor het innerlijk leven van het Corps heeft gedaan, leest men het Corpsverslag eens over, dan vindt men vele bewijzen voor de groote liefde, die hij voor het Corps bezat.

Een voorbeeld slechts: de door hem samengestelde brochure „aan den aanstaande student” aan de T. H., heeft het Corps ontegenzeggelijk belangrijk in aanzien doen stijgen, en wie tusschen de regelen door leest, voelt, dat de schrijver met een groote warmte zijn werk heeft verricht.

Ik installeer thans den heer Hupkens van der Elst als archivaris-vice president van den Senaat.

Honoraire Senatoren en oud-leden van den Senaat.

Reeds eenigen tijd mocht ik beseffen, welk een onmisbare steun gij voor den Senaat zijt. Geen bewind of bestuur is mogelijk, zonder een schare van oudere en bekwame raadgevers, die het in moeilijke oogenblikken ter zijde staan. En ik weet, dat mijn hoop gerechtvaardigd is, dat ge zoo lang het u mogelijk is, ons uw onontbeerlijken steun niet zult onthouden.

Mede Senatoren.

Een verantwoordelijke taak wacht ons. Laten wij, in het besef hiervan, trachten, een sterke eenheid te vormen, die noodzakelijk is voor vruchtbaar werk. Wij moeten bij meeningsverschillen goed begrijpen, dat deze meestal ontstaan door misvatting van elkanders ideeën, en dat zij meestal gebaseerd zijn op overhaast oordeelen en veroordeelen, zonder dat men iets grondig doordacht heeft. Als wij

dit in het oog houden en ons bovendien eerlijk en vrijuit tegenover elkaar gedragen, en geen bezwaren in ons zelf verbergen, maar deze openlijk zeggen, dan is er geen reden om onzeker te zijn over de capaciteiten van onzen Senaat.

U, mijnheer Hupkens van der Elst, begroet ik met vertrouwen als mede-Senator. Wij weten, dat ge met liefde uw taak zult vervullen en uw beste krachten zult geven aan het Corps, voor welks belangen wij hebben te zorgen en te waken.

Mijne heeren leden van het Delftsch Studentencorps.

Het oogenblik is dus daar, dat de heer Lange de Boer, met weemoed in zijn hart, de leiding van het corps afstaat aan andere handen; er op vertrouwend, dat deze het corps verder mogen stuwen op zijn weg van groei en bloei waarop het zich, voor een groot deel dank zij zijn toewijding, zeker bevindt. De verhouding der aantallen corpsleden en niet-corpsleden wordt zeker voor ons gunstiger, al is het absolute getal kleiner, wat misschien ten deele te wijten is aan het verdwijnen der mobilisatie gevolgen op dit punt en aan de veranderde tijdsomstandigheden.

Het is met vreugde, dat wij dit feit constateeren, want het doet ons hopen op een toekomst, waarin de tegenstellingen van heden weer zullen zijn verdwenen en er een éénheid zal zijn, die doet denken aan één corps, zoo als dit bij de oprichting het geval was. Daarom is onze voldoening groot dat gisteren de federatie geboren is, omdat langs dezen weg, den weg van onderling overleg, de misverstanden zullen verdwijnen en vooral, omdat de waardeering zal zijn toegenomen voor het corps, dat, ook deze keer, de eerste was, die de stappen nam in deze richting. En de buitenwereld zal beter begrijpen, dat het het Corps is, dat een krachtig leven bezit, en dat aan den student geeft, wat elders niet te vinden is.

Maar gij Corpsleden moet zorgen, dat het corps steeds aantrekkelijker wordt, en dat kunt gij, door de beteekenis van het corps met zijn goede tradities te begrijpen en het lief te hebben. En dan zult gij de kracht vinden om mede te helpen aan den vooruitgang, maar ook aan de bestrijding der misstanden, die nog mochten bestaan. Het moet een vooruitgang zijn, en van dat begrip „vooruitgang” moet gij u den inhoud duidelijk voor den geest stellen. Het mag niet dat zijn, wat het zoo dikwijls voor politieke partijen is, een holle phrase, zonder concreeten inhoud, die alleen dient om zich meester te maken van een fraai klinkend woord, om het volk te misleiden.

En vooral, bedenk, dat het de waarden der leden is, die het Corps groot maken, zoodat ge in de eerste plaats moet werken aan uw eigen innerlijke beschaving.

Zoo zullen langs dezen weg, alle, maar al te dikwijls kortzichtige en overhaaste oordeelen over de reeds door den heer L. de B. aangevoerden groentijd van zelf verdwijnen. De ruw- en grofheid, die er nog over is, zal slechts verminderen bij toeneming der cultuur der corpsleden, terwijl anders een geforceerde en radicale afschaffing der groentijd slechts een afschaffing in naam, maar niet in wezen zou beteekenen.

De buitenwereld zal zóó haar harde oordeelen over het Corps moeten herzien; en de beteekenis van den groentijd als belemmering voor het Corpslidmaatschap zal verdwijnen, vooral voor dengene, die weet dat het Corps hem een vol studentenleven zal schenken. Een ander, met het vorige dikwijls in een adem genoemd punt, vraagt voortdurend onzen aandacht, nl. het door mijn voorganger reeds genoemde bezuinigingsvraagstuk. In een tijd als de onze is het een probleem geworden, dat ernstige bestudeering vereischt. Het is zeker, dat voor menig een actief corpsleven, waarbij hij zijn gaven kan uitbuiten, onmogelijk gemaakt wordt door de financieele lasten, die het mede brengt. En wat de niet-Corpsleden betreft, waarlijk, het is nu nog

even waar als ten tijde van den Senaat Six-Elion, dat er buiten het Corps menschen zijn, die er gaarne binnen zouden treden, en die veel zouden presteeren en geven van hun waarde aan anderen, zoo het hen niet door geldelijke omstandigheden werd belet.

In dit verband vraag ik uw aandacht en medewerking om de vraag op te lossen, in hoeverre het gewenscht is, het komende lustrum te vieren zooals vroeger. Binnen eenigen tijd zal men daarover tot klaarheid moeten zijn gekomen.

Mijne Heeren!

Er zijn nog vele en zeer vele dingen te noemen, die van belang zijn en die door u beoordeeld moeten worden.

Maar in naam van het Corps, helpt, en toont uw belangstelling en zorgt dat gij steeds ter Corpsvergadering komt, en dat niet alleen, maar met een wel overdacht en rustig oordeel.

Hierbij sluit ik het openbare gedeelte der Senaatsvergadering.

BIBLIOTHEEK SOCIETEIT PHOENIX.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. Nederlandsch.

- Ch. de Coster. — Braf, de Profet.
 Frits Hopman. — Nachtwaker. (Novellen).
 Herman Salomonson. — Menschen van hun tijd.
 Arthur van Schendel. — Der liefde bloesems. (Geschenk).
 J. L. Walch. — Vertellingen in donkere dagen.
 „ — Judas Ish-Kariot. (Tooneelspel).

II. Fransch.

Stendhal. — de l'Amour.

IV. Duitsch.

- O. J. Bierhaum. — Prinz Kuckuck.
 Nicolaus Gogol. — Die toten Seelen.
 Arthur Schnitzler. — Gesammelte Werke.
 (I. Die erzählende schriften) (II. Die Theaterstücke).

VI. Geschiedenis.

- W. G. C. Bijvanck. — Bataafsch Verleden.
 E. M. Tappan. — De Geschiedenis van het Romeinsche volk.

VII. Koloniën, Land- en Volkenkunde.

Gregor Krause. — Bali.

VIII. Sociale Wetenschappen.

- Mr. G. T. J. de Jongh. — Uit den strijd tegen de misdaad.
 John Maynard Keynes. — Een Herziening van het Verdrag.

X. Kunst.

Eugen Holländer. — Plastik und Medizin.

XII. Wijsbegeerte en Godsdienst.

- Dr. H. W. Ph. E. van den Bergh van Eysinga. — Tot het eeuwig zelf.
 Graf Hermann Keyserling. — Das Reisetagebuch eines Philosophen.

SCHAKEN.

Uitslag Wedstrijd Leiden—Delft op 14 Febr. 1922.

1	Groen—Chambe	*—*
2	Escher—Holleman	1—0
3	Ekker—Veegens	1—0
4	De Veer—Täseer	1/2—1/2
5	Schuurman—Moekiman	0—1
6	Meyer—Niemeijer	1—0
7	Bloemsma—Smit	0—1

8 De Vos T.N.C.—Thäse 0—1

D. S. S.—Morphy $3\frac{1}{2} - 3\frac{1}{2}$

*De partij van het 1^e bord moet nog uitgespeeld worden.

STUDIE EN TECHNIEK.

CENTRALE COMMISSIE TOT BEHARTIGING VAN DE STUDIEBELANGEN DER INGESCHREVENEN AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

De President en de Secretaris houden spreekuur elke Woensdag van 11¹/₂ tot 12¹/₂ uur, ten huize van den Secretaris, Laan van Overvest 54.

LOKOMOTIEVEN. Handleiding bij het college van prof. F. Westendorp, w.i., bewerkt door H. C. King, cand. w.i.

159 bldzn., 90 fign., 9 tabellen buiten de text. Uitgave der handleidingen-vereniging; prijs resp ingenaaid en gebonden, voor leden f 5.50 en f 6.—, voor niet-leden f 6.25 en f 6.75.

Deze handleiding is in nauwe samenwerking met de betrokken hoogleraar geschreven; 't resultaat is een boek, dat bij het volgen der kolleges van Prof. Westendorp onmisbaar zal blijken.

Deze kolleges, die ik vroeger — zonder kollegeboek dus — reeds leerde waardeeren om hun duidelijkheid en de grondigheid, waarnaar gestreefd werd bij het behandelen van het zo uitgebreide onderwerp, zullen door deze handleiding ongetwijfeld nog aanmerkelijk aan waarde winnen. De beschikbare tijd toch was feitelijk onvoldoende, om zonder meer 't onderwerp Lokomotieven door te komen, ondanks de uitnemende verzameling autografiën, waarover Prof. W. beschikt; nu door dit kollege-boek — want dit is inderdaad een kollege-boek, zooals de C.C. zich dit indertijd dacht, toen ze dienaangaande besprekingen hield met de Kommissie van Overleg — daartoe in staat gesteld, zullen de lessen van Prof. W. m.i. de meest ideale vorm, die zich denken laat, gaan benaderen: het kollegeboek als „geraamte”, als fundament, wordt op de kolleges als leidraad gebruikt; de belangrijke tijdswinst, hieruit resulterend, stelt de docent in staat het gehele onderwerp enigermate grondig te behandelen, en scheidt bovendien voor hem de mogelijkheid om op vele punten over bijzonderheden uit te weiden, en „aktualiteiten” te behandelen.

Het boek bevat alles, wat Prof. W. eertijds op zijn kollege behandelde, met een enkele coupure — ik mis b.v. de uitvoerige behandeling van 't beproeven (in bedrijf) van een lokomotief — en met vele uitbreidingen op belangrijke punten. Waar het kollege van Prof. W. reeds uitstekend „in elkaar” zat, had de verwerker wat dit betreft een gemakkelijke taak; voor de oordeelkundige en overzichtelijke wijze, die mij onmiddellijk trof bij het doorbladeren van deze handleiding, komt de heer King een extra woord van lof toe.

Veel resultaten van proefnemingen zijn opgenomen, vaak in de vorm van tabellen en grafieken, wat niet anders dan de bruikbaarheid van 't werkje verhogen kan; de vele verwijzingen naar de litteratuur, w.o. verscheidene — anders zo lastig te vinden — tijdschriftartikelen, verhogen mede de waarde niet onbelangrijk.

Een verkorte inhoudsopgave moge hier volgen:

- I. 't Bepalen van de hoofdafmetingen; trekkracht, stoomproduktie, stoomverbruik, weerstanden, lokomotief-ontwerp, eigenschappen in 't bedrijf, de lokomotief als trekmiddel.

II. De Krachtswerking; krachten in de machine, vrije krachten en momenten, balancering.

III. De Lokomotief als voertuig; enkele wielas, voertuig met twee of meer assen, verdeling van de opgehangen last over de steunpunten op de rails.

IV. De konstruktie en berekening van enkele onderdelen. In een aanhangsel zijn, in tabelvorm, de hoofdmaten van drijfwerkonderdelen en krukassen van uitgevoerde lokomotieven opgenomen; vooral op de tekenzaal zullen deze hun nut hebben.

Een enkele opmerking; dat bij hogere ketelspanning de stoombellen langzamer zullen opstijgen dan bij lagere (p. 27), wil er bij mij niet goed in; dat met pogingen, om de luchtweerstand te verminderen, niet veel te bereiken zou zijn (p. 45), evenmin: maar dan moet men ook systematies te werk gaan, en overal, vooral ook aan de wagens, uitsteeksels zooveel mogelijk trachten te vermijden (vlakke daken en bodems, vlakke zijwanden). Bij de konstruktie van het V-t diagram uit het T-V diagram zou meerdere verdieping verkregen worden, wanneer dit probleem meer als grafiese integratie — in wezen is het niet anders — behandeld werd, waarbij dan eventueel op overeenstemming met de grafostatische konstruktie van de elastiese lijn gewezen kan worden.

Hoewel deze hl. voornamelijk bestemd is voor hen, die het W₄-kollege van Prof. Westendorp volgen, acht ik hem ook voor diegenen, die „wat meer van lokomotieven” willen weten — ik denk hierbij aan C's en E's — zeer bruikbaar.

Voor de W's is dit, typografies ook uitermate goed verzorgde werkje, een niet genoeg te waarderen aanwinst van de uitgaven der Handl. Ver., waarvoor de heer King en het aktieve bestuur der H.V. alle lof toekomt.

v. d. S.

ELECTROTECHNISCHE VEREENIGING TE DELFT.

Algemeene Vergadering op Donderdag 23 Februari 1922 des n.m. 2¹/₂ uur in zaal β van het Laboratorium voor Natuurkunde en Electrotechniek.

Punten van behandeling: Notulen, Statuten en Wetswijzigingen, Excursie, Studieregeling, Rondvraag.

De voorstellen der wijzigingen liggen vanaf 8 Februari bij Olivier ter inzage.

Lezing op Dinsdag 28 Februari, 's avonds 8¹/₄ uur, in zaal β van het Laboratorium voor Natuurkunde en Electrotechniek.

Spreker: Jhr. J. C. MOLLERUS.

Onderwerp: De Nederlandsche Vereeniging van Electrotechnische Werkgevers.

POPULAIR TECHNISCHE RUBRIEK.

Wij ontvingen van den auteur van het handige boekje:

JEAN TIT OU CHACUN SA CHAUFFERETTE
CENTRALE, (FLAMARION, Paris)

een stukje waarvan we de vertaling hieronder laten volgen.

Een van deze dagen, zijnde in de Cirkel van Studenten „PHÉNIX”, ik me bemerkte van een onregelmatigheid.

De VERWARMING CENTRAAL hebbende gerateerd, men hem had vervangen door een systeem, in één keer vernunftig en simpel; men had gevolgd de principie van de décentralisatie.

De zaal langs de straat, de zaal centraal en de zaal van eten waren voorzien van CENTRA van warmte (genaamd SALAMANDER), die waren hoog van één meter en een half.

Stel U voor de succes: La chaleur produite par

ces MONTRES ARTIQUES, était d' une intensité non-prévüe! et les étudiants se baignaient dans cette chaleureuse atmosphère!

Een kleine verbetering werd gemaakt: in latende zakken de rolluik (R) van de zaal der biljarten (B), de soort dat men niet meer kan spelen (S) op de biljarten, die trouwens genoeg zijn slecht (WC).

Ik feliciteer warmpjes de Directie van de Instelling van hun succes!

Bescheidenlijk voegt hij er aan toe, dat mocht hij door dit opstel de Techniek geen stoot in de goede richting hebben gegeven, zoo heeft hij er in ieder geval hard tegen geduwd.

BIB.

SPREEKTRIBUNE.

11 November.

Yvonne.

Zoo was 't oogenblik, dat wij bij elkaar zaten; er was niets bijzonders, buiten was 't druilerig en somber, binnen was de lamp aan, de kachel ook, hij brandde zelfs zonder tegenspartelen heel agreabel, zoodat ik net 't deurtje half open had gezet om zijn overmaat van voortvarendheid wat te temperen. De thee stond naast ons (in de blauwe kopjes zonder oor, op 't tafeltje belegd met de donkere sarong), 't jouwe met melk, 't mijne zonder. De bloemetjes, kleine chysantjes, sierlijk en smaakvol in de vaas op de hoek van de schoorsteenmantel; warm en diep van kleur waren ze die middag in 't gematigde licht van de 1/2-Watt van de schemerlamp.

Zoo klakkeloos op papier zal je dit tafreel, hoe schoon ook beschreven, koud en onaangenaam haast cynisch je aandoen en toch op geen van die dingen was mijn geest gericht, maar onverwoestbaar vast in mijn hersenbeeld is dat warme tafreeltje gegraveerd, niets kan aan 't geheel ontbreken, de kachel zonder zijn ijver en zijn half open deurtje zou de kachel niet zijn van dat oogenblik; zou mijn kopje thee met melk niet een ander kopje geweest zijn, dat kopje van dat moment.

Jij zat in de groote prettige stoel, je armen slap en gemakkelijk op de leuning, je eene been uitgestrekt naar de kachel, 't andere half verborgen onder de leuke geplooiden donkerblauwe rok. Ik was naast je op 't lage stoeltje, mijn armen op mijn knieën gesteund hielden 't schrandere hoofd omvat waarvan de oogen door de reeds gemelde halve opening van het deurtje in de kachelpijp staarden.

We zwegen zooals de traditie vereischt.

Ik geloof, dat we in niets tegen de regelen van zulke verheven momenten hebben gezondigd.

Ja, wat zou 't interessant zijn eens een bekentenis te lezen van een liefdesverhouding, die werd ingeleid door een lawaaiig gesprek, liefst een kleintje kwaadsprekerij.

Maar we zondigden niet; ook wij konden ons niet verheffen onder het terneerdrukkende van hooggaande geestelijke gedachtesferen, waar pas ontstaande zielsverhoudingen eigenlijk alleen maar in schijnen te kunnen ademen.

Toen begon 't te gebeuren. Jij boog je hoofd, dat zoo achteloos rustig tegen de rugleuning lag wat voorover en langzaam draaide 't in mijn richting, het mijne draaide ook en oogen verwijlden aan oogen, 't was gebeurd . . . vonken knisterden en onze beide antennes hadden 't bericht overgenomen, 't bericht van de „*possession instantanée mais pleine, mais surabondante, de tout ce qui nous dépasse*”.

C'était notre minute d'éternité.

Doodstil en ademloos bleven we beide zitten. Wat er na die tijd is gebeurd herinner ik me niet duidelijk meer,

alleen dat je me nog een kopje thee gaf, ditmaal met melk, 't zoeken naar de beweegreden van die toegift aan melk werkte zeer fascineerend op me.

We hebben elkaar de bijbehorende kussen bespaard — ik dank je, ik dank mijzelf.

Dat was gisteren.

13 November.

Vandaag ben ik gaan wandelen, klein burgerlijk gaan wandelen, jas aan, hoed op voorbij 't Haantje, de lange Klei door, langs de Voordes naar Rijswijk.

De lucht was dik en grauw en hing laag, 't was stil, doodstil, somber, oneindig somber. Ik verwonderde me over die somberheid, iedere keer als ik deze dagen meemaak is 't me een verbazen, dat in de lente blijkt dat er nog leven in de aarde is overgebleven. Mij zou 't niets vreemd voorkomen als op een mooie zonnige Meidag blijken zou dat alle leven van planten en beesten, 't gras, de bloemen en de dieren, verstikt was in die ontzaglijke dikke vuile grijze somberheid; dat ze geen kracht meer over hadden gehad om deze dagen te doorstaan.

En toen ik zoo liep, vroeg ik mezelf af, of ik deze dagen zou overleven, als jij er niet was, jij die mijn ziel vult geheel en al. Door jou is er niet een tegenwicht van gelukzaligheid geplaatst tegenover le tragique quotidien, zooals ik de toestand bij mijn meeste mede-menschen me voorstel, maar jij hebt alles uit me genomen: eerzucht, mijn verlangens, verleden, toekomst, mijn gewoontetjes — alles en mij daarvoor in de plaats gegeven een kalme zekerheid, een toestand van bestendige rust.

Verder en verder liep ik te peinzen en ik keek 't kleurlooze korte gras en de boomen aan, zooals ze daar stonden, als skeletten beroofd van hun volle vormen, nu de tijd van warme koestering voorbij was. Om hun was de rust. Zouden ze zich gelukkig voelen?

Ook in mij is de rust.

Voel ik me gelukkig?

En ik draaide en draaide om die gedachte, alsom hem in een vorm te gieten, waarin 't mij mogelijk zou zijn een bevredigend antwoord aan mij zelf te geven.

Is dit nu geluk? Is geluk rust?

Zeg me wat geluk is. Hoe zou ik kunnen weten wat 't is.

Is er ooit een mensch geweest, die heeft aangegeven, waar de dagelijksche staat van afwisseling van een gevoel van behaaglijk- of onbehaaglijkheid overgaat in geluk.

Is de naar de uiterste zijde gedreven rustige zekerheid geluk? Of moet geluk zijn: een mengsel van leed en verrukking?

Twijfel ik? Twijfel is gebrek aan duidelijk zien en voelen, maar hebben we dan niet met ontstellende helderheid gezien, dat de *possession instantanée* onverbrekkelijk is voor 't leven? Wij kunnen niet meer twijfelen, wij weten, in ons is de rust van 't zekere weten, ik had bijna gezegd de berusting.

Gisteravond las ik een gedichtje van Victor Hugo:

Je t'adore ange et t'aime femme
Dieu qui par toi m'as complété
A fait mon amour pour ton âme
Et mon regard pour ta beauté.

Dit dingetje heeft me verward, ik ben te zeker, te rustig, dan dat ik weet, of je mooi bent.

Groote goden, ik weet niet eens of je mooi bent.

Ben ik ooit hinderlijk-normaal verliefd op je geweest?

Help me, neem mijn rust en mijn zekerheid weg. Laat me verlangen, verlangen naar . . . ja naar ik weet niet wat.

JOB.

Wij ontvingen van Vrouwlijke zijde het onderstaande stukje, hetwelk helaas een juist beeld van de toestand geeft:

EERBIEDIG OPGEDRAGEN
AAN ALLE CRITISCHE GEESTEN.

Leuk naar Den Haag geweest vanmiddag, boodschappen gedaan en . . . nu ja, enz.

'n Goed strikje, lekkere thee . . .

Daar kun je een levensgevaarlijken tocht met de tram best voor over hebben.

Ik heb me best geamuseerd. Lekker in een hoekje gedoken heb ik gezeten en van daaruit alles aanschouwd.

Behalve de gewone attracties, had ik ditmaal het genoegen van een paar luidruchtige heeren een dito gesprek te hooren.

Van den een waren slechts zichtbaar een ronde hoed, donker haar, getailleerde jas, vlekkelooze souspieds en keurige schoenen. Zijn gelaat bleef me helaas verborgen. Ongetwijfeld was het even in de puntjes als de rest. De ander zag er over het geheel iets minder welverzorgd uit en ik volgde juist met veel aandacht de bewegingen van zijn stokje, dat in het vuur van het gesprek geen oogenblik rust kreeg, toen een bekende naam tot me doordrong.

„Die werkt tegenwoordig, staat heele dagen op het lab. Al maanden lang, zonder onderbreking.”

En zoo hoorde ik in korten tijd vele menschen en dingen bespreken. Ze bleken ervan te houden, alles flink af te kammen. Helaas heb ik tot nu toe niet kunnen beseffen wat ze er mee wilden bereiken.

„En dan het D.S.W.! Hebben ze me net f6.45 voor afgezet. Wat ze je daarin al niet laten slikken, — kerel dat is ook geen kost voor een fatsoenlijk mensch. Ze moesten er nu eindelijk eens wat goeds van maken. Een redactie van zeven menschen en dat die lui dan nog niet eens voor behoorlijke stukken kunnen zorgen!”

En toen . . . , ja toen ben ik weggegaan, omdat de verleiding ze voor te stellen, zelf iets ervan te maken, door ook eens wat in te sturen, me te groot werd.

ILY.

SPORT.

VAN ONZE DUITSCHE CORRESPONDENT.

Hedenmiddag had ik het groote genoegen, om de bekende Duitse tenniskampioen R. A. Barber, schrijver van het lijvige boek: „Einführung zu den Grundlagen des absoluten Tennisspiels an sich” te interviewen.

Langzaam gelukte het mij, hem, den gezonden weinig sprekende oermensch aan het praten te krijgen.

Het was een lust hem gade te slaan, den eenvoudige sportsman in zijn sobere kamer, waar in niets aan zijn groote triomphen herinnerde, dan op de eenvoudig geschuurden vuurhouten tafel het u allen bekende Daviscupje, waaruit hij naar gewoonte zijn ranja drinkt.

Het is een lust den anders zoo gesloten man, te zien spreken, met lichtende oogen, nu en dan, met een sobere handbeweging duidelijk illustreerend, die slagen, welke de ruimte van de kamer hem belette plastisch weer te geven.

De heer Barber was verder zoo welwillend, mij nauwkeurig op te geven de maten van zijn raket en de ballen waarmee hij speelt. Hij is bezig om als supplement van zijn bovengenoemd handboek, een tabel uit te rekenen, waarin opgenomen worden de trek- en drukspanningen van de snaren en het hout van het raket bij de verschillende slagen; we hopen deze tabel in een van de volgende nummers van het D. S. W. onder de populair technische rubriek te kunnen plaatsen.

Zijn opvattingen omtrent het tennisspel, wijken geheel

af van de tot nu toe geldenden. Uit mijn belangrijke serie van aantekeningen, haal ik het volgende, ook voor leeken meest bevattelijke aan: de service. Volgens hem de aanvang van het spel.

Men beginne de bal enkele keeren op den grond te laten stuiten, opdat men zich eenige idee omtrent haar veerkracht kan vormen. Men plaatst den rechter voet voor den linker (de heer B. draagt bij mooi weder altijd een pet) Het hoofd wordt met een schijnbaar vermoeide beweging op de linker schouder gelegd; de oogen blijven noest op den begrijpelijk nerveuse vijand gericht (de heer Barber is overtuigd van de hypnotiseerende werking dezer blik), zoodat terstond den loodrecht omhoog gewipten bal in het oog valt. Het verder verloop van dezen slag ontgaat hem zelf, door de te groote snelheid van zijn bewegende lichaamsdeelen.

De heer Barber, wie dit gesprek zichtbaar ontroerd had, liet mij persoonlijk uit. Z.

VEREENIGINGSLEVEN.

VERSLAG DER REDE VAN DEN HEER FIMMEN
OVER „HET I. V. V. EN DE KOMENDE
WERELDSTRIJD”.

Wij hoorden van verschillende zijden, dat het onderschrift bij bovengenoemd verslag aanleiding tot misverstand heeft gegeven, n.l. wat betreft de uitdrukking de „Economische Bedrijfsorganisatie.” Wij bedoelden natuurlijk de bekende Studenten Bedrijfsorganisatie.

NEDERL. CHRISTEN STUDENTEN VEREENIGING.
AFD. DELFT.

Programma Federatiedagen:

Zaterdagavond 25 Februari 8 uur spreekt Ds. VERHEUL uit Gouda over „Student zijn”.

Zondagmorgen 26 Februari 10 uur Gemeenschappelijke kerkgang naar de Nieuwe Kerk (Markt) waar Ds. JAMES uit Delfshaven preekt.

's Middags om 2 1/2 spreekt Ir. C. D. GRIJNS over „Onze plaats in de Wereldfederatie van Chr. Stud. in verband met internationale vragen.

's Namiddags 6 uur Gemeenschappelijke maaltijd, men kan zich hiervoor vóór 23 Februari bij mij opgeven. Plaats wordt nader bekend gemaakt.

's Avonds 8 uur Bidstond.

Alle vergaderingen zijn ten huize van Ir. C. D. Grijns, Maarten Trompstraat 20.

Verslag van de Lezing van de Dr. S. F. H. J. BERKELBACH VAN DE SPRENKEL, over: „JOB”, ¹⁾ gehouden in de vergadering belegd door de vereenigingen N.C.S.V., P.I.A., S.S.R. en V.C.S.B., op 3 Februari j.l.

In het Bijbelboek Job wordt het probleem behandeld: Waarom lijdt de mensch? De universeele en grootsche manier, waarop het gebeurt, trekt allereerst de aandacht. Het is dan ook geen wonder, dat er in de religieuze mythologie van allerlei volken remiscencies vinden. Maar bovendien is de onbekeerde dichter in staat geweest, dertig of veertig eeuwen geleden iets te scheppen, dat ons nu nog kan bevredigen. Het is ook merkwaardig, dat dit verhaal niets specifiek joodsch heeft, hoewel het toch zonder bezwaar in den joodschen kanon is opgenomen. De plaats, waar de dichter alles laat gebeuren, is niet eens bekend. Waarschijnlijk is het Noord-Arabië.

Het gedicht begint met een proloog.

Eerst krijgen we den patriachalen herdersvorst Job te

¹⁾ Nee, niet het akelig náár plat ditootje.

zien in zijn voorspoed. Hij is dan de gave mensch, innerlijk en uiterlijk schoon om te aanschouwen. De dichter noemt hem rechtvaardig, vroom, godvreezend en wijkend het kwaad.

Dan volgt de, in Faust geïmiteerde scène in den hemel. De Satan maakt voor God's troon Job's religie verdacht. „Is het om niet?” vraagt hij. Als het iemand goed gaat, is het dan moeilijk religieus te zijn?

Het is nu noodzakelijk, dat Job bewijst, dat zijn godsdienst echt is. Daarom waren Bedouïnen zijn kudde. Door storm en onweer worden bezittingen vernield. Zijn kinderen sterven allen op één dag. Maar de Satan krijgt zijn zin niet. Job blijft God trouw. Hij spreekt het bekende: God geeft, God neemt, God zij aangebeden.

Dan wordt hij zelf aangetast door melaatschheid. In de diepste ellende zit hij op een Aschhoop buiten zijn voormalig kamp en schrappt hij zijn huid met een scherf.

Dat is Job, de groote lijder; zoo ge ziet, de personificatie van de lijdende menschheid. En dan stelt hij de groote vraag: waarom? Hij pleegt geen zelfmoord, al raadt zijn vrouw het hem aan. Maar hij wil weten het waarom. En van wien wil hij het weten? Zelf kan hij het niet vinden: niemand trekt zich aan zijn eigen haren uit het moeras. Maar hij roept zijn wanhoop uit tegen den verborgen God. „Verdoem mij niet, o God” zijn zijn eigen woorden, „doe mij weten, waarvoor Gij met mij twist.”

Zijn drie vrienden zullen hem troosten. Het zijn ook vorsten, eerste-klas menschen. „Treurige troosters zijt gij” zegt Job. De eerste is een prediker. Hij spreekt schoone zalvende vrome woorden. Maar wat zijn woorden als Job in de bitterste ellende zit? De tweede, een dogmaticus weet 't precies: „Wie zondigt, krijgt straf. Wie gestraft wordt heeft gezondigd.” Maar Job houdt hem onweerlegbaar voor, dat zoo vaak de slechten het goed hebben en hij, de onschuldige, lijden moet. De derde is methodist. Hij roept Job tot bekeering. Dan zal 't wel weer in orde komen. Maar dat is het niet. Job wil weten waarom hij lijdt; dan is hij tevreden.

In zijn monologen zegt hij, hoe hij vroeger was en hoe groot zijn ellende nu wel is. Hij voelt dat God verborgen is en verlangt naar een tusschenpersoon. In profetische extase zegt hij, dat hij weet, dat die bestaat, en dat hij hem zien zal. Hij verwijt God, dat Hij met hem speelt en hem onrechtvaardig behandelt en houdt vol, dat hij niet lijdt voor straf.

Dan laat de dichter God zelf spreken.

We hooren dan geen uiteenzetting van het probleem. God vraagt alleen: „Wie was eerst, gij of Ik? Waar waart gij, toen Ik begon? Zie mijn schepping zóó groot ben Ik, wat zijt Gij?”

Daarmee is Job tevreden. Hij heeft Gods grootheid en zijn eigen kleinheid gezien. „Ik leg mijn hand op mijn mond; nu ziet U mijn oog” is zijn antwoord.

Is dit nu de oplossing van het probleem? Ja, dit is de oplossing.

HET GROENTIJDSPROBLEEM.

Personen: De Student.
De Groen.
De buitenwereld.

Plaats van Handeling: de Voorzaal.

Tooneel I.

De Student: „Wie was eerst, gij of ik? Waar waart gij, toen ik begon? (rond zich wijzend). Zie mijn schepping; zoo groot ben ik; Wat zijt gij?!”

De Groen (tevreden): „Ik leg mijn hand op mijn mond.”

De buitenwereld: „Is dit nu de oplossing van het probleem?”

De Student: „Ja, dit is de oplossing.”

Scherf.

STUD. VER. VOOR GEESTESWETENSCH. STUDIE.

De Voordrachtenreeks van Prof. HALLO, zal a.s. Woensdagavond 8 uur hervat worden in Choorstraat 58.

Nogmaals zij hier medegedeeld, hetgeen ons blijkens opgedane ervaring noodig bleek, dat voor het volgen dezer Voordrachten geen voorstudie noodig is.

Ieder is welkom.

Behandeld zal worden: de inleiding in de hogere (geestelijke) wereldorde.

SNJEONTOJOUN SELSKIP „FRISIA”

Wy hawwe Snjeontojoun in tige bij tige noflikke joun hawn, Us Pake Hette wier wol net kommen mar Pake Jan Albert hie in Ungetider meibroekt. Dizze üngetider hie in ougrysliek sear kielsgat sadet hy nett sa folle sûpt hat as hy wol fordouwe koe, mar ik tink dat 'e reade baey wol wonderbêst for him wier. De oare üngetider, wier ek al minnichjes, dy is gau foart gean.

It wier begreatlik det omke Eeltje d'r net wier. Nou het ús nije berntje net fen ús Pake sijn klok heard, det is oars sa bister moai. It berntje mot mar feak op Frisia kommen. Hij mot folle mear reade baey sûpe, oars krijen wij allike folle as neat bij him.

De gasthearen it spul bist foar in oar. D'r wier sa folle, det 'e Grinslander út Stadskanoal ik noch in swiet slokje krye koe. Dy Grinslander kam alhielichst út é Haech, mar der seil ik neat mear oer fortelle. Dizze joun hat ús mar ien ny berntsje brocht. Hy mat ek noch sjongen leare, it telle fen ien ta tweintich wir tige by tige. Nou hoopje ik det dy oare Friezen yet ek lid fen it selskip wirde, oars seil it spul noch yn tyzen gean.

Do 't trye úre wier gongen wij njonkenlysten ta de Societeit. Der wier de ponghâlder fen 'e Merwe, dy-t-yn 'e Haech ek al in bulte wille hawn hie. Hy het ús letter meinommen ta 'n oare tapperij, mar Pake Jan moast do yn bid, dy wirdt ek al in dei âlder.

Op stritte wieren de berntsjes sa rûziek det 'e polysje d'r by kaem, mar det wier ek al in Fries, en do wier it yn order fensels. Ik hau heard det er it Fryske Folsliet meisjongen het. It wier oer seisen do wy in in bed wieren wy hawn púk bêst slept, hawent wy hierne ek de heile dei op redens west.

De Foarsitter, NICO SCHAAFSMA.

MILITAIR NIEUWS.

VRIJWILLIG KADERLANDSTORMCORPS.

Eenige weken geleden verscheen in dit blad een stukje, waarin het doel en de voordeelen van het vrijwillig Landsstormkorps Motordienst zijn uiteengezet. Doch niet een ieder zal er toe komen om zich bij het motorkorps aan te sluiten.

Voor hen bestaat echter ook een instelling, die hunne diensttijd kan verkorten, zelfs veel meer dan het Landsstormkorps Motordienst geeft.

Tot nu toe geldt de regeling alleen voor hen die bij de Infanterie zijn ingedeeld of daarbij nog ingedeeld moeten worden.

Reeds sinds 1916 bestaat de Kaderlandstorm, een korps, dat alleen toegankelijk is voor diegenen, die Middelbaar Onderwijs genoten hebben. Zij dient voor vooroefening en opleiding tot onderofficier. Er zijn hierbij voornamelijk 2 categorieën van vrijwilligers.

1e. De gewone vrijwilliger. Dit zijn jongelui die nog niet geloot hebben of nog niet bij de militie hun inlijvingsbiljet hebben ontvangen. Zij sluiten na een gunstige keuring een verbintenis voor den tijd van 1 jaar, waardoor zij zich verplichten 4 uur per week te komen oefenen, (Zaterdagmiddag en 1 avond door de week) en een kamp van 3 weken in de zomervacantie mee te maken.

2e. De Bijzondere vrijwilliger. Dit kunnen alleen diegenen zijn, die zijn ingelijfd bij de Infanterie, doch nog eenigen tijd hebben, voordat zij moeten opkomen. Zij sluiten geen verbintenis. Men wordt alleen de gelegenheid gegeven om te komen oefenen. Door de plaatselijke leider kan deze ontnomen worden.

De beide catagoriën worden, gescheiden van elkaar, opgeleid tot het doen van het examen van **individuele geoevendheid**. Dit diploma geeft het recht op 4 maanden verlof gedurende de eerste militie oefenplicht. Deze is 5 1/2 maand, zoodat men dan eigenlijk in 6 weken tijds van zijn militaire plichten af is.

Na dit examen bestaat gelegenheid voor opleiding tot korporaal, sergeant en vaandrig, welke rangen men bij het overgaan in de militie blijft behouden.

Het Rijk verschaft kosteloos wapens, kleeding en uitrusting.

Ook hier in Delft is een afdeeling van de kader compagnie den Haag. Zij, die zich willen aansluiten of inlichtingen wenschen, hebben zich te wenden, schriftelijk of mondeling tot den kapitein Mr. J. Garver, Fultonstraat 175 (Vrijdags tusschen 4 en 6 uur) den Haag, of tot den heer P. A. van Hecking Colenbrander, van Leeuwenhoek-singel 12. (Donderdagavond 8—10 uur). Deze instelling is vooral voor hen, die uitstel hebben bij den Infanterie van zeer groot nut. Evenals alle andere vrijwillige Landstormkorpsen, zal bij inwendige staatswoelingen de kaderlandstorm optreden.

WILT GIJ UW MILITIEPLICHT BIJ DEN MOTORDIENST IN DELFT VERVULLEN?

SLUIT U DAN AAN BIJ HET VRIJWILLIG MOTORCORPS.

Op verzoek van het bestuur van de Delftsche Studenten Motorclub, zullen op Maandag 20 Februari, de kapitein R. A. Rövekamp van de Motordienst in Delft en de kapitein G. M. Dee, van het Vrijwillig Motorcorps van 5—8 op de Societeit Phoenix zitting houden, teneinde ieder belanghebbende de noodige inlichtingen te verschaffen. Ook schriftelijke verzoeken om inlichtingen zullen voorloopig door bovengenoemd bestuur behandeld worden. Zie ook het artikel in het D.S.W. van 20 Januari j.l.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Wijzigingen in den Rooster 1921-1922 na de Kerstvacantie.

Maandag 9—10 B₂ wordt verplaatst naar 1—2 } ingaande
 „ 1—2 C₂ B₂ „ „ „ 9—10 } 13 Febr.
 (Van der Steur, Nelemans).

Zaterdag 1—2 W₃ T₃ W₄ T₄ wordt: Vrijdag 10—11 T₃ T₄
 (W₃ W₄ vervalt) (Waterman).

Donderdag 10—11 IJ₁ vervalt (v. Royen).

Vrijdag 9—10 C₁ wordt: Donderdag 9—10, zaal R.
 (Wattjes).

Donderdag 2—5 C₂ „ Woensdag 2—5 (Bremekamp)

Zaterdag 2—5 C₂ „ Donderdag 2—5 (Wattjes).

Donderdag 2—5 C₁ „ Woensdag 2—5 (id.).

De Secretaris van den Senaat,
 L. A. VAN ROYEN.

De Hoogleeraar Dr. J. A. Schouten e. i. maakt bekend, dat het College Analyse B. O., hetwelk thans vermeld staat op Woensdagmiddag 2—3, Laborat. Natuurkunde, voortaan gegeven zal worden op Donderdagmiddag van 2—3, ingegaan 9 Februari l.l.

UITSLAG EXAMENS.

Geslaagd voor het Candidaats-examen voor Civiel-ingenieur:

C. Biemond.	G. Meesters.
H. Bokhorst.	J. H. Meursinge.
P. C. N. Braspot.	A. M. J. van der Most.
R. A. Th. Brusse.	A. H. Noorduyt.
M. de Bruijn.	W. J. G. Paardekooper.
W. C. Coepijn.	P. H. Poldervaart.
W. H. B. van Dunné.	E. A. R. Römmling.
A. P. de Graaff.	J. F. A. Slothouwer.
C. W. J. Groothoff.	J. B. Snethlage.
Han Sing Bie.	A. K. Speerstra.
E. E. Hens.	G. A. van Steenberg.
A. J. Huber.	J. C. Struik Dzn.
L. H. Huydts.	H. D. J. Swaters.
C. P. H. Jagtman.	J. van Thiel de Vries.
J. G. Kam.	G. Velleman.
K. J. Maquiné.	J. H. Verhey.
C. W. J. van Meerten.	K. L. de Vries.

Geslaagd voor het Candidaats-examen voor Bouwkundig ingenieur:

J. Beckering Vinckers.	Mej. S. S. Heyting.
Mej. J. C. Groenevelt.	H. T. Zwiers.

Geslaagd voor het Candidaatsexamen voor Scheepsbouwkundig ingenieur:

C. Z. W. Dekkers.

Geslaagd voor het Candidaatsexamen voor Electrotechnisch ingenieur:

A. S. A. Hamelijnc.

Geslaagd voor het Ingenieursexamen voor Civiel ingenieur:

D. A. van Aalderen.	F. L. Meyjes.
E. J. Boumann.	Raden Soerjo Mihardjo.
S. A. Blok.	A. P. Mioulet.
H. van den Bok.	S. Noyon.
E. C. ten Broeke.	F. O. W. Planten.
J. P. van Bruggen.	G. A. Prentice.
W. G. van Dalfsen.	F. M. Razoux Schultz.
A. L. A. van Drimmelen.	N. J. Rengers.
A. van Dijk.	N. E. Servatius.
A. C. de Frenne.	A. P. F. van Slijpe.
W. A. C. Herman de Groot.	E. W. A. Staring.
J. Heijkoop.	F. van Tetterode.
F. W. G. Hofman.	J. P. Toulon van der Koog.
F. Klay.	R. G. Veenbos.
A. de Leeuw.	A. N. M. Vulsm.
J. van Lookeren Campagne.	F. Wassing.

Geslaagd voor het Ingenieursexamen voor Bouwkundig ingenieur:

C. E. Alexander.	A. M. de Rouville de Meux.
E. Kuipers.	

FAMILIEBERICHTEN.

Verloofdi

BEP CASSUTTO

en

A. VAN ASENBRUGGEN.

DEN HAAG.
 DELFT.

Ontvangdag: 5 Maart 3 1/2 uur,
 Prins Mauritsplein 3, Den Haag.